



EMLÉKKÉPEK, BESZÉLGETÉSTÖREDÉKEK

Búcsú

Ildikó többször meghalhatott volna élete során: akkor, amikor hatévesen belesúszott a csatornába és csak harmadszori felbukkanásakor sikerült az úszni nem tudó apukájának kihúznia; amikor anyukájához hasonlóan mellrákja lett; és amikor vírusos agyvelőgyulladásal hetekig tartó mély kómában volt. Szépen el is aludhatott volna, de nem tette. Ildikó nagyon szerette az életet és élni akart. Ezért csodát művelt, és cserébe kapott még éveket az élettől. Fantasztikus *élmény* volt tapasztalni, ahogy a tudatába lassan visszatértek az elemi, majd a bonyolultabb fogalmak, újra tanulta a kifejezéseket, a számítógépet, és Aranka segítségével fizikailag is helyrejött. Újra családja, barátai, kollégái és tanítványai körében lehetett és alkothatott, és mi szerethettük. 2013-ban újra beteg lett és egyre jobban terjedt benne a rák. A keddek megint aktuálisak lettek. Hősiesen járt keddenként az embertelen kezelésre, az empátiát nem ismerő orvoshoz, s tűrte, hogy *a gyógyulás érdekében* az tárgyként kezelje. De a *többi napon tárgyból megint emberré* varázsolta magát, és amíg csak bírta, kihasználta az életet. Sok öröme volt. Bélalékkal minden nap skype-olt, Péter hozta hozzá Simont, akivel jókat beszélgettek, büszke volt Péter kiváló írásaira, örült annak is, hogy láthatja, és hogy Péter átvette Dávidék elutazása után a családfői feladatokat; Amíg itthon voltak, Dávid és Suzana sokat voltak vele, rendszeresen hozták Tamást és Annát, és vitték őt Suzi szüleihez, Ceske Budejovicébe, távoli országokba, aztán később Izlandra is többször utazott. Megismerhette és megszerethette Léna Attiláját, aki a kórházi látogatások alkalmával egyszer csak lecserélte a Korányiban bedöglött mikrokat, Péter Kingáját aki maga sütötte kenyeret hozott neki ismerkedéskor, meg örömteli leveskéket a kórházba, hogy Ildikó nehezedő torkán valami finom lecsússon. A mátészalkai barátok is eljöttek minden jóval megpakolva, hogy Ildikónak örömet okozzanak. Velünk, barátokkal mozizott, scrable-zett, sétált, beszélgetett, s a barátokká vált munkatársaival és tanítványaival kiváló *műveket alkotott*. Margitkával *már régóta*, Arival pedig a betegsége során nagyon szoros barát-ság alakult ki. Ildikó azt mondaná utólag is, hogy mindez az öröm megérte.

Ildikóval 2015 márciusában megbeszéltük, hogy a „biztonság kedvéért” készítsünk olyan életútinterjú-félélt, hátha – mondta – nem lesz ideje befejezni az emlékkönyvét. Több ülésben diktafonra mondta élettörténetét, addig az időpontig, ahol a könyvét le akarta zárni. E könyv megírása nagyon fontos volt a számára. Versenyt futott érte a halállal az utolsó tudatos pillanatáig. Mondhatjuk ő győzött. A diktafonról pedig, családja és barátai számára a hangja is megmaradt.

„Keddenként egy kicsit meghalok” – írta 1999-ben, Dávid által idézett versében. Aztán 2016-ban, április 12-én egy keddi reggelen, fél nyolc után két perccel végleg elaludt. Aranka virrasztotta át az éjszakát mellette.

EMLÉKKÉPEK, BESZÉLGETÉSTÖREDÉKEK



A SÍRNÁL

Esti imádság, amit Ildikó a szüleitől tanult:

*Én lefekszem én ágyamba,
Mint egy esti koporsóba,
Három angyal fejem felett,
Egyik őrzi testemet,
Másik őrzi lelkemet,
Harmadik zárja szememet.
Ámen.*

Aludj békében Anyukád közelében, Ildikó.

Csanádi Mária

